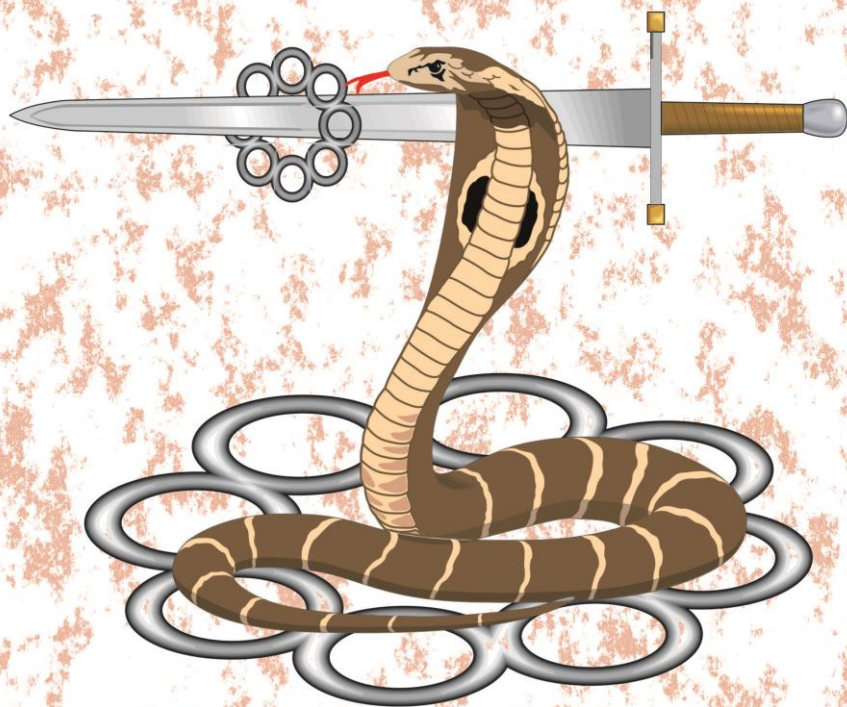

Kurýr Naší zkázy

Richard Šusta

Kurýr Naší zkázy

Richard Šusta

Ukázka z knihy: První tři kapitoly

ISBN formátů e-knihy:

PDF: ISBN 978-80-908132-6-7

EPUB: ISBN 978-80-908132-7-4

© 2022 Richard Šusta, richard@susta.cz, <http://susta.cz/>

Ilustrace: © 2022 Richard Šusta,

s využitím kresby hada z Cliparts © 1999 Corel Corporation

Anotace

Kurýr Niet zdolá četná úskalí a svědomitě předá tajnou zásilku. Poté však propukne nákaza kosící tisíce lidí a zuřivé msty. Niet se snaží odhalit, co vlastně nesl. Mnohokrát tasí meč, než konečně vypátrá, na čem se nevědomky podílel.

Kriminální thriller se odehrává v prostředí postapokalyptické společnosti, která se pozvolna navrácí k civilizaci, aspoň některé její zóny. Jejich vůdci prosazují udržitelný životní styl a kmánům povolují jen chladně zbraně, avšak dávají jim i některé modernější vymoženosti. Většina obyvatel žije na úrovni starověku, ale relativně spokojeně, aspoň do doby, než Niet předá zásilku.

Historie novely:

Jeden čtenář mě v létě 2022 pořádal o povídku Naši zkázu z roku 2015, na níž jsem se kdysi rozepisoval po desetileté přestávce v tvorbě. Znovu jsem si ji přečetl. Její svět mi přišel nedotažený a rozporuplný, aspoň ve srovnání s mým roky promyšleným knižním cyklem Válka memů.

Vylepšoval jsem Naši zkázu, až její příběh narostl na dvojnásobek a změnil se v kriminální novelu Kurýr Naši zkázy. Dokreslilo se nejen její prostředí, ale i motivy hrdinů. Z původních textů mnoho nezůstalo, kromě jmen a několika scén v první polovině příběhu, ale i ty se inovovaly. Druhá část je zbrusu nová. Změnilo se i vyznění a přidalo se nečekané rozuzlení, jehož odkrytí překvapilo i mě. Bylo tam totiž od samého začátku, stačilo ho jen odhalit. :-)

I. Naši kurýři

Šíp přilétl bez výstrahy a probodl hrdlo od ohryzku až k páteři. Archi-
vářský mistr Výrovec se plácl přes krk. Doufal, že ho jen bodlo nějaké ho-
vado, ale jeho dlaň nerozdrtila dotěrný hmyz. Narazila na střelu zalitou
jeho vlastní krví coby ponurou ironií osudu. Sám ze zálohy skolil stovky
zvířat, když se bavil lovem. Zkusil varovat svého průvodce, avšak jen du-
sivě zachroptěl.

Jeho učeň Niet nevnímal okolí. Apaticky kráčel po boku koně a zkoušel
ignorovat vedro, které dusilo šestatřiceti stupni a devadesátiprocentní
vlhkostí vzduchu. Připadal si jako dozrávající okurka v paňníku, také celý
zahalený. Sípavě dýchal přes sítku proti krvelačným komárům a šlapal se
sklopenou hlavou, aby mu čůrky potu nestékaly do očí. Únavou už necítil
nohy a pohyboval s nimi rytmicky jako mechanická loutka. Pravačkou se
držel za provaz, jímž bylo omotané srolované stanové plátno, přehozené
přes sedlovou dečku za mistrovým zadkem, aby neupadl.

Uvědomil si, že se něco stalo, až v okamžiku, kdy kůň vyrazil vpřed.
Možná si vraník mylně vyložil záchvěvy umírajícího jezdce a vycítil v nich
pobídku k trysku nebo se jen vyděsil pachem krve a prchal do bezpečí tím
nejhorším směrem, přímo ke střelci.

Niet se nepustil, a tak ho splašené zvíře táhlo skoro deset kroků, než ko-
nečně vyprostil své prsty zpod provazu. Odkulil se do strany, aby unikl
kopytům, a nešikovně spadl do dolíku vedle cesty, levým kolenem na pro-
klatě špičatý kámen.

„Dobře ti tak, Nejte!“ vynadal sám sobě přezdívkou z dětství.

Posadil se a vyhrnul si suknicí dlouhého hábitu Špitálního bratrstva,
svého maskování. Třel si naražené místo. Když se ujistil, že má kosti celé,
plácnutím zabil několik okřídlených potvor, z tlumoku vytáhl sekeru, aby

mu za běhu neotloukla páteř, a kvůli snazšímu dýchání si zvedl síťku před obličejem.

Otráveně běžel za mistrem v domnění, že ho cosi přimělo k rychlejší jízdě, avšak o jeho tělo zakopl hned za první skalkou, kolem níž zatáčela cesta. Výrovec ležel nehybně na zádech, s rozhozenýma nohama a pažemi. Z hrdla mu trčela černá střela se zelenými pery a jeho krev se vsakovala do spadlé sedlové dečky, kterou křečovitě svíral pravou rukou. Upíral zrak k šedé obloze, až se zdálo, že právě sleduje svou duši mizející do říše Požírače všeho živého.

Niet ztuhl uprostřed cesty. Nechápatě zíral na starého archiváře, kterého si oblíbil, a nemohl vůbec uvěřit, že se něco takového stalo. Drželi se přesně trasy, kterou jim vyznačili nadřízení jako prostou veškerého rizika.

„Zmatkuješ, Nejte, luk nestřílí sám!“ uvědomil si a zalehl za balvan.

„Splnit úkol!“ opakoval si základní přikázání svého řádu Mlčenlivých.

Zhluboka dýchal, aby ovládl svůj neklid, a nutil se do chladného uvažování, ale jeho mysl se ztrácela ve zmatku. Stáhl si kapuci z hlavy a setřel si pot z čela.

Zoufale zvedl oči k obloze, ale nenašel na ní radu, jen pár dravců, kroužících nad krajinou s nadějí na chutný večerní úlovek. Jeden pták vypadal i na drona. Asi dálkový dohled. Poletoval, ale nic nedělal. Místní akorát platili tučné daně za jeho provoz.

„Elity na nás serou,“ zopakoval mistrův učeň oblíbené rčení svého nadřízeného.

„Je to teď jen na tobě, Nejte!“ povzdechl si a rukávem si otřel zpocenou tvář.

Snažil se nemyslet na vlhkost svého strachu, která mu polévala tělo. V podřepu zkoumal okolí, ale neviděl střelce, leda vyprahlé, uschlé keře a nízké skalky trčící ze zvlněné planiny, jimiž se proplétala prašná cesta. Podzimní slunce, slibně se nořící do rudé záře nad obzorem, vykouzlilo desítky stínů rozvířených svěžím větrem.

Útočník se mohl snadno ukrývat kdekoli v okolí. A znovu zaútočit!

„Musíš!“ rozkázal si Niet. „Povinností kurýrů je doručit zásilku!“ připomněl si. Potěžkal svou ubohou sekeru, která se hodila leda k nasekání dřeva na oheň, jeho běžného úkolu na cestách.

„Teď!“ zavelel si.

Rychle přeběhl k mistrovi tělu a vytáhl dlouhý meč z pochvy na jeho opasku. Ihned zalehl za další kámen. Shodil tlumok ze zad, strčil ho pod nejbližší keř spolu se sekerou a vyrazil za koněm.

Po dobu dvou dechů utíkal po levé straně cesty, pak skočil napravo, tři dechy uháněl rovně, poté se na moment ukryl za balvanem, vzápětí vyběhl, ale ihned zase uskočil doleva.

Nepravidelně kličkoval přes dvě stě kroků, dokud se nedostal k dalšímu zákrutu, kterým se stezka vyhýbala skalce ve tvaru obří hlavy. Za ní uviděl vraníka. Kdosi ukradl sedlové brašny a ze slabin mu vyřízl kus masa. Kvůli své večeři zabil zvíře úderem mezi jeho oči. Buď kyjem, nebo kladivem. Nic jiného by neušetřilo ránu tak silnou, aby pukla lebka a...

Niet se odvrátil. Miloval koně a nedokázal se dál dívat.

„Kde seš, zrůdo!“ sykl pobouřeně a opatrně obešel skalku vysokou jako dva muži, ale na nikoho nenarazil.

Chvilí soustředěně poslouchal, rozeznával však jen bzučení dotěrného hmyzu. Potřeboval prozkoumat okolí. Vzal meč do zubů a drápal se nahoru. Vrah by ho snadno dostal, kdyby se schovával na vršku, ale naštěstí utekl. Zůstaly po něm jen slehlé lišejníky a ulomená větvička, na konci pokrytá slinami, jak ji zlosyn cucal na číhané.

Seshora byl dobrý výhled na místo, kde se splašil mistrův vraník. Vrah měl dost času vystřelit a utéct, kdyby minul. Zasáhl však, a tak seskočil dolů a počkal si na vyděšeného koně. Sebral, co chtěl, a zmizel.

„Nejspíš skákal po kamenech, aby zakryl stopy,“ odhadl Niet. Z nízké trávy jich trčelo dost. Lepší stopaři by dokázali útočníka sledovat i tady, ale ne on se svými špatnými očima.

„Napij se! Neseš dobré pití!“ vybízeli šeptem vraha a tlumil své určené dýchání.

„No tak, lokni si, možná jsi uloupil jen splašky!“ snažil se poslat telepatický vzkaz, i když nic takového neuměl, ale v zoufalství se zkouší ledacos.

Vtom vítr přinese zvuky dusivého zakašlání a kleteb.

Niet seskočí z balvanu a utíká v jejich směru. Brzy narazí na úzkou pěšinku a vyrazí po ní jak střela. Kličkuje mezi stromy porostlými lišejníky, přeskakuje kameny a prolétá se houštinami, až zadýchaný do ruda doběhne na holé místo v porostu.

Na kraji uvidí otevřenou lahvičku, z níž se line láková vůně alkoholu. Dva kroky od ní kleje plešatý chlap, celý rudý ve tváři a lapající po dechu. Určitě by teď vyměnil i svůj luk, který nesl na širokých zádech, za sklenici mléka, aby neutralizoval ostré pálení v puse.

Uslyší kroky a uvědomí si, že nedostane čas nasadit šíp, a tak mátožně popadne kyj vyrobený z kořene stromu a vrávoravě se ožene po útočnickovi. Niet hravě uskočí a rychlým výpadem ho bodne do ramene. Ihned couvne a vyhne se dalšímu útoku neohrabanou zbraní. Bojuje ve stylu psa štěkajícího na medvěda. Obíhá ho a uskakuje. Nesnaží se stavět proti síle robustního soupeře. Sám ji nemá. Ví o sobě, že sice špatně vidí, ale pohybuje se rychleji než většina ostatních. Dráždí vraha. Vrhá na něj posměšné úšklebky doprovázené plivanci. Jak krouží kolem něho, bodá ho svým dlouhým žihadlem, slabě, ale pořád.

Rozložitý chlap se zuří stále víc a již ztrácí sebekontrolu. Nedokáže zabít o hlavu menšího mladíka, kterého odhaduje sotva na třicet let! Nezná ho. Nějaký přivandrovalec! Opozitlivý zmetek! Vztekla mává kyjem, ale vždy ho mine. Připadá si oproti hbitému útočnickovi jako zpomalený šnek. Celý brunátný v tváři lapá po dechu a občas i zavrávorá, jak se mu dělají mžitky před očima.

Zkusí utéct, ale Niet je rychlejší. Doběhne ho a bodne do zad. Pak ho ještě sekne přes krk. Lotrovo tělo se kácí.

„Takys nevedl čestnej boj!“ Niet naposledy plivne na siláka a pomstychtivě se dívá na jeho krev barvící trávu.

„SHNIJ SE MNOU... Mám rudej...“ uslyší od něho další výlev vzteku přidušený krví.

Uskočí dozadu a zkoumá tvář umírajícího. Domníval se, že mu zrudla od esence. Mýlil se. Vždyť chlap má fleky na dlaních a napuchlé oči od slz, neklamných počátečních příznaků moru. Kvůli tomu se ničeho nebál, stejně už vypouštěl duši.

„Máš smůlu!“ odsekne Niet. „Mě jím Trojjediná potrestala v dětství. A silně. Získal jsem odolnost.“

Před jedenácti roky málem umřel. Tehdy ho přepadla extrémní alergie, které se lidově říkalo rudý mor, podle barvy kůže nemocných. Jednalo se však jen o nepřiměřenou aktivitu imunitního systému člověka, o zcela špatné vyhodnocení situace. Organismus se bránil tak, až ho to zahubilo.

Špitální bratrstvo se domnívalo, že mor je mutací starověké nákazy. Kdysi ji prý zaháněla jakási antibiotika, ale přestala fungovat, což urychlilo zkázu dávné civilizace.

Mezi lidem se šeptalo, že dospělý muž zemře na rudý mor, ale chlapec přežije a bude pak vždy v pořádku. A vykládalo se, že jídlo a alkohol jsou nejlepší léky. Povíдалo se ledacos. Ve skutečnosti záchvaty moru kosily jak vyzáblé, tak břichaté, abstinenty i opilce. Postihly i některé ženské, většinou s postavou řimbaby, a někdy zahubily i muže, kteří je již přečkali. Za osm dnů se uvidí, tolik to trvalo, než se projevila alergická reakce.

Niet chlapa nedorazil. Nechal ho skučet v bolestech na mechu. Sám se opřel rukama o stehna a chvíli dlouze dýchal.

Když se mu trochu zklidnil tep, prošel okolí a našel ukradené sedlové brašny. Naštěstí v nich zůstala zásilka v podobě dvou krabiček o velikosti sevřené pěsti a na všech stranách označených BH. Nechyběla ani bedýnka vysílačky, ale neznal kód k jejímu zámku.

Lotr vytáhl jen lahvičku s nápisem Rum. Když si lokl, vypadla mu odšpuntovaná z rukou a její obsah teď dotekl až ke krvavému masu vyříznutému z koně, které leželo opodál.

Vědět minimum, to patřilo k základnímu pravidlu řádu, takže nadřízení neřekli kurýrům, co obsahují BH krabičky. Niet se pohyboval v Urukomeji jedenáct let, ale i tak znal pouhé droby o činnosti svého řádu Mlčenlivých i skupin s ním spolupracujících. O Špitálních bratřích se doslechl leda to, že si přivydělávají paděláním retro-alkoholů. Vyráběli esence, které stačilo namíchat do ředěného lihu a dva dny si počkat. A ani zkušení znalci pak nerozeznali falzifikáty drahého pití od originálů.

Lahvička, kterou dostali jako doplněk svého maskování, obsahovala esenci retro-rumu. Vykouznila by jeho demižon, a nikoli břechky vhodné na vaření, ale vysoké kvality. Niet ji nechal ležet. Dostane sice vynadáno za ztrátu krycího předmětu, ale s rudým si nezahrával.

„Šmejde!“ houkl na zloděje, ale už mluvil k mrtvému. Nemusel ho dorazit. Krvácení už vykonalo své dílo.

Plácáním pobil hmyz hodující na jeho tváři a spustil si ochrannou síťku. Ruku si obalil látkou rukávu. Sebral těžké sedlové brašny tak, aby se jich nedotýkal holou kůží, a vracel se k mistrovi tělu. Neubíral se stejnou cestou, ale zamířil řídkým porostem přímo ke skalce, pod níž ležel kůň. Šel volným, pomalým krokem, plný truchlivých myšlenek.

Uprostřed úvah strnul. Cosi se mihlo mezi keři. Přikrčil se.

Zas putuješ za Požíračem, blbej Nejte! vynadal v duchu ostře sám sobě.

Kráčel křovinami jak na procházce po promenádě. A lotři chodí s lotry!

Kradl se porostem, nervy napnuté, zda nevyčerpal dnešní příděl svého štěstí. Dýchal opatrně a pečlivě prozkoumával terén před sebou, aby neopatrným krokem nezpůsobil hluk.

Když se přiblížil na deset kroků k mrtvému mistrovi, rozeznal postavu zaujatou rozepínáním přezek na Výrovcových škrpálech. V jejím dosahu neviděl žádnou zbraň. Napadlo ho, že o něm vrahův společník možná neví.

Spatřil jezdce, ale nepostřehl sluhu klusajícího podél koně! Mistr nedostal žádnou šanci na obranu, takže si ji nezaslouží ani tenhle trhan!

Niet položí sedlové brašny a s mečem v ruce skočí k postavě, která uslyší jeho kroky, ale nemá čas ani kviknout. Padá naznak a zírá na čepel přiloženou k jejímu hrdlu.

Niet zabrzdí bodnutí v posledním momentě a udiveně vypoulí oči na bosou ženskou, oblečenou v dlouhých prostých šatech, vyzdobených větvičkami a kvítím. Hlavu má omotanou šátkem na ochranu před hmyzem.

„Nezabila jsem ho, pane!“ vyjekla vyděšeně. „Vždyť já vůbec neumím střílet z luku,“ chrlila. „Opravdu nedovedu. Prosím, slitujte se!“

„Tvůj muž už otročí mému mistrovi v pekle!“ zavrčel zlostně, avšak v duchu cítil úlevu. Málem probodl neozbrojenou ženskou. „Kolik je vás v bandě?“ otázal se výhružným tónem.

„Už hodně dlouho jsem úplně sama. Bez bandy,“ ujišťovala ho již klidnějším hlasem. Odhadla, že má před sebou někoho, kdo se nebaví týráním druhých.

„Večeřela jsem borůvky...“ Ukázala své fialové ruce. „Pak jsem slyšela koně... Šla jsem se jen mrknout.... Mrtvý nepotřebuje boty,“ drmolila, pozvedla svá podrápaná chodidla. „Jeho nevlýččí, mně pomohou.“

Prosebně pohlédla na svého přemožitele.

„Můžeš mě povalit, pane... Sundám si jen šaty... Prosím, netrhej je... Nechci být víc nahá...“

Niet si prohlížel svou bosou zajatkyň, které sudičky opomněly do vínku nadělit krásu. Obličej jí kazil příliš velký nos pod vystouplým obočím, tenké, neženské rty nalíčené do fialova borůvkami. Nedovedl si ji představit jako děvku obrovitého chlapa, kterého zabil. Nepasovala k němu svou hubenou postavou s úzkými boky a plochým hrudníkem, na němž by se asi dala spočítat žebra i z protějšího kopce. I vedle štíhlého mistrova těla připomínala spíš samu smrt, věčnou Požíračovu služebnici.

Zastyděl se, že si vůbec něco takového představuje. Ženská se chvěla strachem, ale neděsila se výprasku či znásilnění, bála se jedině o své hadry. Chápal ji. Potrhané by jí méně chránily proti hmyzu, který dosud hodoval jen na jejích bosých chodidlech, posetých krvavými štípanci. Škrpály opravdu potřebovala.

Kolik jí bude let? Určitě měla o dost víc než on, ale vzhledově patřila k typům, u nichž se špatně odhaduje věk.

Nejte, Nejte, co to děláš! napomenul sám sebe v duchu, ale nedokázal se pořád rozhodnout, jestli jí má věřit. Archivářský mistr Výrovec ho poučoval, že situace občas připomínají tvrdou hazardní hru, při níž se musí vsadit vše na nadějně řešení. Pokud se zmýlí, zemře. Pokud bude hrát příliš opatrně, možná přežije, ale nic nezíská.

Kdyby zlodějka nelhala, může identifikovat vraha, což by jeho nadřízení ocenili, a možná v ní najde i znalkyni okolí.

„Budu ti věřit. Daruji ti jeho odění,“ špitl.

Přimhouřil oči a mlčky sklonil meč. Sehnul se k mrtvému Výrovci, v duchu se mu omluvil. Stáhl jeho škrpály a ochranné návleky. Poté mu opatrně svlékl hábit s maximální snahou co nejméně ho umazat od krve. Nechal mistra jen v bílých jezdeckých nohavicích s koženými vsadkami, jeho skromném rubáši. Zběžně vše prohledal. Vzal si jen opasek s pochvou na meč a zbytek hodil holce. Nečekal na její poděkování, vsadil na její poctivost a jednal podle toho.

Sebral sedlové brašny a došel pro schovanou sekeru a tlumok. Z něho vytáhl silnou lihovinu ve skleněné láhvi obalené hadrem, jehož kus namočil. Otřel napřed obě krabičky a vysílačku. Poté si zvedl síťku a omyl si tvář. Trochu si lokl, důkladně vykloktal hrdlo a pak vše polkl. Rozkašlal se, jak ho páliło v krku. Daň za snížení rizika nákazy.

Zahalil si tvář a vrátil se k mrtvému Výrovci. Ženská si mezitím nacpala do mistrových škrpálů trávu, aby jí nepadaly z nohou. Darovaný hábit srolovala do uzlíku.

„Moc dobrý nanovlákno,“ libovala si. „Vzdušný. Nemaže se. Ani zpo-
cené není cejtit a má síťku. Potřebuje jen vymáchat a zkrátit.“

„Kamenitá,“ neposlouchal ji a zkoumal sekerou zem. „Tady nic nevy-
kopu.“

„Tam je větší dutina,“ ukázala na jeden balvan o kus dál. „Tam ho zvěř
nevyhrabe.“

Společně donesli mrtvého do skalního hrobu a nanosili kameny, jimiž
zakryli jeho ústí. Niet složil z oblázků tři posvátné symboly Trojjediné:
znaky pro pannu, matku a stařenu. Časem se tělo může převézt do hrobky
pod urukomejskou svatyní.

II. Naše úkryty

Když Niet pohřbil mistra, propadl trdomyslné náladě. Už třikrát se mu zhroutila budoucnost. Poprvé ve dvou letech. Šílený střelec se tehdy vkradl do Středozevní inzóny a zabil jeho rodiče.

Rudý mor mu zničil druhý život hned po skončení základní školy. Teta, která vychovávala sirotka, pracovala u ochranky a včas poznala, že situace je vážná. Nechala Nieta převézt vrtulníkem do Urukomeje, v níž zrovna testovali nový genetický lék regenil. Vykurýroval se tam, ale inzóna ho uvrhla do karantény a nepovolila mu návrat.

O třetí existenci přišel právě teď. Přimkl se k Výrovci. Jedenáct let se u něho školil na archiváře, ale ve vlídném učiteli viděl víc náhradního tátu. Bez něho si připadal zmrzačený, jako kdyby mu někdo vytrhl kus srdce a v hrudi nechal jen černou jámu. A bude i obtížné přesvědčit Mlčenlivé, že šlo o náhodu a nic nezanedbal.

Ale přece jenom jsem něco zanedbal! uvědomil si. Samou nervozitou zapomíná! Hodilo se zazpívat pohřební hymnus před uložením těla. Ale obřad bude přípustný i po něm. Zabodl meč kolmo do země, sevřel jeho čepel mezi dlaněmi a přemýšlel, co zvolit.

Byl sice převlečený za Špitálního bratra, ale nesl tajnou zprávu poslanou řádem Mlčenlivých. Stejně jako mistr Výrovec sympatizoval se zakázanými rovnostáři, kteří prosazovali, aby inzóny obchodovaly se všemi ve svém okolí jako s rovnocennými partnery.

Čím ho mám uctít? spekuloval. Nechtěl mrtvému zpívat Hymnus léčení, ale nehodilo se ani veřejně recitovat „Inzóny tyranky“, a tak si vybral Zpěv mlčení:

*Díky Tobě, Trojjediná
Odhazujeme svou slabost a strach
Umíráme a žijeme dál pro své poslání*

Další část pronesl jen v duchu, protože Mlčenliví nabádali své učně, aby nahlas říkali jen slova, jimž dobře rozumí, a neuráželi bohyni svou tupostí.

Za Tvůj svět půjčujeme duše

Nesouce zodpovědnost za činy

Vykonané i nevykonané námi i jinými

Nutné jako tísnivé mlčení

Naše zkáza

Niet nechápal význam téhle pasáže. Proč by měl třeba odpovídat za něco, co spáchali jiní, nebo považovat mlčení za tísnivé? Kdokoli udržel svěřená tajemství za ohradou zubů, jak se slušelo, a plnil si své povinnosti, dostával jídlo a měl kde spát.

„Jsi u Mlčenlivých, vid’?“ prohodila jeho společnice, když skončil recitaci. „Já jsem se kdysi přidala jen k rovnostářům, ale jsem moc ukecaná tlama, a tak mě vylili.“

„Jsem jen kurýr, nic víc,“ zabručel popravdě.

„Plácla jsem něco špatného, pane?“ vyplašila se.

„Žádný pán, jen kmán. Niet,“ zavrtěl hlavou.

„Niet je dravej ptáček, loví ryby u jezer, vid’?“

„Jo, ale mně říkaj‘ často Nejt, protože bulím slzy jak nejty,“ sykl. „Mám něco s očima. Od rudého moru.“

Cítil, že na něj zase jde slzavé období. Jako právě teď. Místy se kvůli tomu nenáviděl. Polykal slzy. Tesknil, přestože nesměl. Mlčenliví ho cvičili v memu, že všichni, kteří padli při plnění úkolů, se radují u Trojjediné a není důvod k nářku. Nedokázal však přemoci bolest ze ztráty.

„Taky mi bejvá často do breku,“ řekla soucitně po delší odmlce. „Jsem šereda. Vím to. Nikdo mne nechtěl, až jeden starší vdovec se uvolil. Toužil moc po písclatech. Nic. Potom zkoušeli jeho mladší podruzi. Nic. Řekli mi, že nebudou živit jalovici, a koncem zimy mě zapudili. Říkám si teď Jasanka. Mám pořád něco veselého. Zkus si také změnit jméno,“ navrhla na povzbuzení.

„Musím donést léky,“ sdělil jí polopravdu.

„Jo, a s nimi se trmácíte pěšinkami, aby vás nikdo neviděl,“ ušklíbla se.

„Ty jsou však hrbolatý a samý šutr. A brzy padne tma. Pokud si nechceš zlámat hnáty, lepší bude, když vyrazíš až ráno.“

„Zatím je vidět. Pomůžeš mi identifikovat vraha? Dovedu tě k němu,“ požádal ji.

Přikývla. Připnul si pochvu k pasu a zasunul do ní meč. Popadl do ruky sekeru a zamířil na místo, kde pomstil svého mistra. Po pár metrech ho přestalo bavit, jak ho meč tluče do nohou, a tak si ho raději převěsil na záda.

„Tasíš ho pomaleji,“ namítla Jasanka.

„Ani ne,“ odušil a předvedl jí svou rychlost.

„Jsi dobrej. A bude to nečekaný,“ ocenila jeho demonstraci.

Vrátil meč do pochvy a pokračovali k zabitému lotrovi, avšak zůstali opatrnicky stát pět kroků od něho. Chvíli si ho prohlížela a pak se ušklíbla.

„Jó, Robert Pajda z Planý. Žádná škoda,“ odplivla si. „Už dvakrát těsně unikl deportaci.“

„Ušetřil jsem náklady na odvoz,“ sykl a v duchu si opakoval vrahovo jméno, aby ho nezapomněl.

„Nenáviděl koně, kdysi ho jeden svinsky kop‘! Asi se chtěl nacpat, než zdechne na rudej,“ tázavě se podívala na Nieta.

„Kdy ses naposled pořádně najedla?“ pochopil její narážku.

Neurčitě pokrčila rameny, a tak se vrátili ke staršímu vraníkovi, kterého dostali jako doplněk své masky. Vyřízl mu ze slabin slušný kus masa, tak akorát pro dva na dvě jídla, a nabodl ho na meč. Hrozné barbarství, ale potřebné.

„Kde se dá udělat skrytý oheň?“ otázal se.

Chvíli stála, dívala se na něj, už si myslel, že oněměla, ale pak špitla: „Budu ti taky věřit. Můžeme to uklohnit u mě v domě. Je blízko.“

Pod slovem „blízko“ si představoval pár set kroků. Holka používala větší měřítka. Vyrazila rychlou chůzí horalky, která příkré svahy považuje za rovinku a vzdálenosti měří na půldny a těm kratším říká za bukem. Niet s ní držel krok jedině díky tomu, že se jí vyzouvaly škrpály a musela si do nich občas nacpat další trávu, a tak mu poskytovala čas k nadechnutí.

Až za šera dorazili k nakupeným kamenům, ze všech stran obklopených hustými porosty. Před nimi zastavila a dlouho zkoumala zem. Když se ujistila, že tu nikdo nebyl, po čtyřech prolezla cestičkou vysekanou pod křovím následovaná Nietem ke škvíře mezi balvany. Vybídla ho, ať vleze dovnitř, a vrátila se zamaskovat stopy a zatarasit cestu.

Protáhl se do přírodní dutiny podobné stanu typu týpí, avšak plného vyboulenin a puklin. Nahoře viděl úzký průduch, dobrý kouřovod. Až po delší době se v šeru uvnitř rozkoukal natolik, že rozpoznal lůžko s ovčí kůží a nevelké ohniště mezi dvěma kameny, na nichž stály očouzené kotlíky.

„Můj dům. Sem se nikdo nedostane,“ pochlubila se holka a její hlas zněl v malé dutině podivně hlučně, až sebou Niet trhl.

„Klidně křič. Ven neunikne nic. Je to vyzkoušený,“ dodala.

Znejistěl.

„Čeho se bojíš?“ vyčetla mu. „Tys vsadil na mě, já zas na tebe,“ doplnila hořkým tónem, až se zastyděl.

„Jsem mátožný z vedra,“ vyhnul se odpovědi. „Tvé ohniště odtud vyhnalo hmyz. Nevadilo by ti, kdybych se svlékl?“ zeptal se.

„Pokud i ty vydejcháš mou krásu,“ ušklíbla se ironicky. „Sama tady chodím nahá. Nabídnu ti i studánku,“ namířila prst na jednu širší dutinu. „Voda v ní je dobrá. Dá se pít i bez převaření a je super na ochlazení. Pojd’.“

Nečekala na odpověď. Stáhla ze sebe oblečení a přešla do zadní části.

Niet se k ní připojil a dopřál svému přehřátému tělu radost z nádherné nahoty. Užival si vodu, kterou nabírala hrníčkem a polévala ho, měl chuť

výskat nadšením. Oplatil jí službu a sám zapracoval jako sprcha na její kostnatou postavu, víc podobnou hubenému chlapovi, a tak mu ani nepřišlo divné, že jsou oba nazí. Připadal si jako s kolegou v umývárně.

„Víc ne,“ zarazila ho. „Ať nevybereme všechnu vodu. Potřebuji nějakou na vyprání. Vymáchám i ten tvůj hábit.“

„Zmenším ti škrpály,“ nadhodil Niet. „Tady ale moc nevidím. Sednu si ven.“

„Hmyz tam bude před západem moc hladovej,“ zadržela ho. „Sežere tě do krve. Zůstaň uvnitř, zapnu svícení. Je na akumulátor. Před den se dobíjí ze solárního panelu,“ pochlubila se svou výbavou.

Došla dozadu, cosi přepnula a prostoru zalilo světlo. Vycházelo z lampy zavěšené v puklině v kameni, obalené sítkou na hubení hmyzu. Hned se ozvalo několik prasknutí, jak se pár okřídlených dotěrů nechalo zlákat jeho září a skončilo v elektrickém oblouku.

Niet si rozložil svou výbavu. Změřil holce chodidlo – užší než mistrovo, ale skoro stejně dlouhé. Zkracování by se mu dělalo hůř. Odpáral podešve a stélky, zmenšil vše podle její nohy. Začal od podešví. Potřel je nanolepidlem. Když zmodralo, přimáčkł je k vršku a ruční šičkou je zafixoval. Výsledek pořádně zatížil kameny.

„Spoje budou pevnější než původní, ale půlhodinku se musí polymerizovat,“ řekl Jasance, která mezitím vařila vodu a opékala plátky koniny napíchnuté na několika klaccích.

„Tuhý, chtělo by uvařit, ale nemám nic k tomu,“ odvětila.

Podal jí malý pytlík fazolí. Víc jídla v tlumoku neměl.

„Dám tam vše, ať se posilníme a zůstane i něco na snídani,“ navrhla.

Když kývl, vysypala obsah do polévky. Jeho mečem nařezala upečené maso na drobné kostičky a přidala je tam. Nadrobila i nějaké voňavé bylinky jako koření. Nechala kotlík vařit a druhý větší vynesla ven před jeskyni, aby vyprala oboje oblečení. Občas se vracela ke studánce pro další

vodu, přitom vždy zamíchala polévku a zvědavě se dívala, jak Niet upevňuje stélky ruční šičkou.

„Máš skvělou mašinku,“ žasla.

„Hodí se na ledacos, i na rány, jen s jemnější ohnutou jehlou. Nyní v ní mám průraznou,“ vysvětloval. Brzy práci dokončil. Odříznuté části si schoval, možná se mu hodí na něco jiného.

„Jsi šikovnej,“ pochvalovala si škrpály. „Dokázal bys mi šičkou zkrátit hábit?“

„To nepůjde,“ zavrtěl hlavou. „Nemám v ní spodní nit.“

„Ach jo, tak to zkus v ruce,“ vzdychla.

Opět odešla někam dozadu a přinesla špulku s nitěmi a jehlu. Oblékla si hábit, ještě mokrý. Pomohl jí ho založit, ale raději přebytečnou látku neodstříhával, což komentoval: „Zatím to bude provizorium. Pak to vezmi někam, kde to udělají pořádně.“

Přikývla, vrátila se k vaření a nechala krejčovinu na něm. Snažil se, ale i tak nepravidelnými stehy vyrobil leda křivolaký šev. Jasanka však tvrdila, že si toho nikdo nevšimne. Radostně si oděv vyzkoušela a vzala si k němu i škrpály.

„Super, ten nanolep je skvělejší. Máte u vás ale věci!“ prohlížela se v zrcátku.

„Špitálníci i léčí,“ odtušil Niet.

„Kromě výnosnějších kšeftů,“ zazubila se.

Jídlo se už dovařilo, a tak povečeřeli. Každé sousto pečlivě rozkousali, aby těla maximálně využila živiny. Jen Trojjediná ví, kdy se zas dostanou k něčemu teplému. Když se nasytili, zbytek nechali na ráno.

„Skrývá se tady hodně lidí před Gerimy?“ otázal se.

„Před lovci? A proč?“ pokrčila rameny. „Místní jsou nebezpečnější. Spousta hyen vylezla z děr a rabuje. Gerimové zabíjejí jen zvěř. Zas tu celé roky nebude ani zajíček. Jak si tohle můžou vůbec dovolit?“ tázavě pohlédla na Nieta.

„Jde o sportovní klub,“ uvedl, co o nich věděl. „Vznikl v Nordické inzóně a postupně přibral členy ze všech dvanácti inzón naší unie. Dnes sdružuje téměř tři tisíce příznivců. Každé léto pořádají nějaký *hepenink* či tak nějak. Rekonstruují dávné bitvy. Letos u nás.“

„A tohle se jim toleruje?“ zavrčela zlostně.

„Všichni Gerimové jsou vlivné osoby. Pokud nějakého zabiješ, deportují tě za neúměrnou sebeobranu. A nemá ani cenu s nimi šermovat. Cvičí celé roky a každý z nich umí víc než ti nejlepší u nás.“

„Nenávidím inzóny,“ prskla.

„Vyrobily tvůj solární panel a lampu,“ připomněl jí. „A bývalo hůř.“

Základní školu vychodil ve Středozevní inzóně. Naučil se číst, psát, počítat a *ingliš* řeči učenců. Ovládal nejen tu současnou, v níž se slova psala tak, jak se říkala, ale znal i její dávný kódový zápis, v němž se mnohé zaznamenávalo jinak, než se vyslovovalo. Prý kvůli utajení.

Při výuce se povídalo i o historii, ale úplně něco jiného, než později slyšel od Mlčenlivých. Netušil, čemu může věřit, ale spíš se klonil k nim. Tvrdili mu, že pozemská příroda se snažila dlouhou dobu zregulovat přemnožený lidský druh, který ji devastoval. Uspěla až s antibiotiky, léky na hubení bakterií, které předci prý tak nadšeně užívali, až ztratili svou imunitu a zeslábli.

Pak se objevila nemoc rezistentní proti jejich vymoženosti a civilizace upadla během několika měsíců. Jak obyvatelé začali masově umírat, rozpadla se globálně provázaná společnost a místo ní nastoupily rabující tlupy, které zaváděly otrokářství.

Elity věděly o blížícím se maléru dopředu a vybudovaly si podzemní bunkry, do nichž natáhly přední odborníky a nutné výroby. Sterilní záchrana, ale ne pro všechny. Když učenci konečně vyvinuli nové léky, záchranění vylezli ven a kolem každého svého bunkru ustanovili pásmo zvané inzóna, kam směli jen vybraní. Předpona „in“ se překládala různě, třeba

inteligentní nebo industriální. Nejspíš však pocházela z *ingliš* „*internal*“, coby ohraničené území.

Napřed byly inzóny malé, aby se snáze ubránily nájezdům band, ale časem se rozrůstaly, jak se situace stabilizovala, neboť tlupám klesal počet nebezpečnějších palných zbraní a munice do nich. Neuměly si vyrobit nové. Chyběli jim jak zkušené dělníci, tak suroviny. Ve starověku se prý i stříbro nakopalo na povrchu, ale tyhle doby již minuly. Později se údajně těžilo z mořských hlubin a vozilo se přes púl Země.

Inzóny recyklovaly zbytky po předcích a horko těžko produkovaly něco málo, a to včetně zbraní, ale ty si nechávaly na svou obranu. Nakonec kolem sebe vytvořily další střežená pásma jako zdroje potravin, dřeva a některých výrobků. Chránily je, ale méně než sebe a po svém. Zakazovaly tam jen činy ohrožující stabilitu a jejich bezpečí.

Populace jejich kmánů byla vedena k odolnosti, nejen fyzické, ale především psychické. Nepovolovaly se útoky na děti a násilí na ženách. Výzbroj se omezila jen na chladné zbraně. Když se soupeř vzdal, nesměl se sejmout, jen oloupit, takže neozbrojeného jedince šlo kdykoli okrást, ale ne ho zabít či zmlátit. Kverulanti prohlašovali, že baby a mrňousci se chrání, aby neklesl počet sluhů, a chlapům se povolují bitky, aby si zvýšili svou odolnost.

Kdo porušil pravidla, riskoval sejmutí dronem či deportaci mimo chráněné pásmo kolem inzóny, což znamenalo, že bude otročit nějaké brutální tlupě. Olupovači bezbranných sice vzorně dodržovali zásady dálkového dohledu, ale už ne zákony osad. Jejich strážce chytaly nepřizpůsobivé jedince, nadělovaly jim nucené práce a věšely zatvrzelé recidivisty. Vypisovaly i odměny za dopadení lotrů.

Inzóny podporovaly i nějaké spolky v ochranném pásmu, třeba Mlčenlivé coby učitele populace a pátrače po talentovaných dospívajících nebo Špitální bratry či Služebnice Trojjediné, pečovatelky o matky a děti. Dávaly jim i něco z pokročilé techniky, ale v omezené míře. Vyráběly jí málo.

Nedostávalo se ani na všechny, což Niet věděl ze svého období pobytu ve Středozevní inzóně. Jeho rodina patřila k méně významným, a tedy k méně vybaveným.

„Jak daleko je do Libcheru?“ vyzvídal.

„Půlden chůze, ale tam se utábořili Gerimové,“ namítla Jasanka. „Jejich banda tam plánuje Slavnost Měsíční krve na závěr svého *hepeninku*. Opravdu tam chceš?“ znejistěla.

Odmlčela se.

„Je tam jeden Špitální bratr. Jdeš za ním, vid’!“ vyhrkla. „Jmenuje se Agen a má tam krčmu Pod Vztyčeným hadem,“ pohodila hlavou. „Aspoň tam stála v době, kdy jsem v ní pracovala.“

Nedodala, že v ní obsluhovala hosty jen tři týdny. Poté byla vyhnána pro neschopnost.

„Já nevím, za kým jsme šli,“ vzdychl Niet.

Příliš se tajilo, dodal v duchu. Zamyslel se. Vytáhl z kapsy tlumoku lupu a zkoumal meč, zda na něm není skrytý vzkaz. Zbraně Mlčenlivých měly prostý vzhled, aby neupoutávaly pozornost. Na první pohled vypadaly obyčejně a lišily se jen kvalitou čepele a drobnými detaily na rukojeti, které rozeznalo pouze zkušené oko. Pravidelně olejoval mistrův meč a pamatoval si ho.

Výrovec si tentokrát vzal jiný, s rytinou na zástitě. Augenifo, Augenisu, tak nějak. Stářím ohlazené znaky se špatně luštily i lupou. Možná bude opravdu patřit várkovi lidově zvanému Agen. Pokud ne, požádá ho, aby se spojil se Špitálními bratry v Urukomeji a zjistil adresáta zásilky. Třeba bude znát i kód k zámku vysílačky.

Znovu nadměrná opatrnost, pomyslel si Niet smutně a byl rád, že nezažil Jasanku.

„A jsou u vás i ženy?“ vyrušila ho z úvah.

„Nejsme žádná inzóna, v níž se blbne s cudností,“ zasmál se při vzpomínce na své dětství, kdy musel i v osobním životě dodržovat plejádu pra-

videl, co se smí a nesmí. Většinu z nich by dnes nazval kolekcí pitomostí.

„I učedníci mohou?“

„V Urukomeji se celibát přísně zakazuje,“ ujistil ji. „Holky z kuchyně to viděly podobně. Proč se ptáš?“ nechápal její hloupé otázky. Vždyť přece ví, že Mlčenliví slouží Trojjediné bohyni, a tak ctí její dar plodivé síly, bez níž by život zanikl.

„Pokud bude zas mínus čtyřicet jako loni, tak tady zcepením,“ vyložila na rovinu své plány. „Něco mám. Pokud to vybuchne, hledám zálohu.“

„V naší kuchyni by tě asi nechali, ale je to dřina a musíš brzo vstávat,“ zavzpomínal Niet na své začátky v Urukomeji. Naštěstí uměl číst, psát a počítat ze školy v inzóně. A navíc ovládal kódovanou *ingliš* starých textů, a tak brzy povýšil na učně mistra Výrovce. Jeho nadřizený se staral nejen o archiv, ale našel si i dost času na výcvik svého nového pomocníka. Brávil ho s sebou i na lovy.

„Vaření mne baví. Dva tři měsíce, přes nejhorší mrazy, to vydržím,“ slibovala Jasanka. „Dovedu tě do Libcheru přes ty nebezpečné a rabující bandy,“ zazubila se. „A dosvědčím, jak to bylo s mistrem,“ uvedla vážný argument.

„To by se hodilo. Přimluvím se za tebe v kuchyni,“ přislíbil, avšak vynechal, že jeho slova budou mít v uších představených důležitost meluzíny v komíně. Možná mu pomohou kolegové a přetlumočí jeho přímlovu s lepší vahou.

„Je to jen záloha, kdyby mi to druhé nevyšlo,“ dodala, když správně vyčítala, že na jeho řeči u nich moc nedají.

„Lampa už zhasíná,“ změnil téma s poukazem na skomírající světlo. „Jsem unavený. Šel bych spát.“

„Je v ní starej akumulátor. Už moc nevydrží,“ přitakala.

Když Niet ulehl na ovčí kůži, zhasla a položila se vedle něho. Už tvrdě spal.

III. Naše mlčení

Jasanka se probudila těsně před východem slunce, v čase krásného chladu. Nahá se posadila u vyhaslého ohně a v šeru svítání se dívala na Nieta. Večer tady oba pobíhali svlečení, ale viděl v ní chlapa, stejně jako ostatní samci. Chytila muže na háček až po prvním milování, ale ne na dlouho.

Zpočátku nadchla svou dovedností a vyslechla si mnohá medová slovíčka. Její amanti vzdychali, že něco takového ještě nezažili, ale po pár měsících se jejich zájem vytratil. V nitru toužili po krásce, kterou by jim ostatní záviděli, nebo aspoň po matce dětí, aby se pyšnili svými potomky. V krajním případě dokázali ocenit pilnou pomocnici. Jasanka jim nabízela jen milování.

Mnohé nádhery proflákaly celý život, aniž jedenkrát sáhly na práci, akorát se občas nalepily na chlapa. Jasanka se musela víc otáčet. Vždy před zimou se přemáhala, aby se dostala do tepla, ale na začátku léta se znovu měnila ve vyhnančyni. Poslední hrubián ji dokonce vyhodil už na začátku tání, naprosto znechucený jejím odporem k náročnějším činnostem.

„Do kuchyně nechci. Už jsem v několika makala,“ špitla polohlasně. „Ale zase potřebuji nějakou zimní zálohu,“ smutně se podívala na spícího Nieta.

Kluk, nezkušené mládě! Mohl by být i jejím synem, kdyby jí příroda neodepřela potomky. Považoval ji za holku, ač měla tak o patnáct let víc než on.

„Pořád vypadám jako pubertáčka,“ uculila se. Aspoň něco jí sudičky nadělily.

„Jasanko, seš dobrá a zas to zvládneš jako jindy,“ pobídla se.

Šikovná ženská snadno unikla dřině. A v blízkosti inzón se pořád žilo lépe než v divočinách, na jejichž bezpečnost se nedohlíželo, jen se tam

občas vybombardovaly nějaké objekty, o nichž se usoudilo, že ohrožují budoucnost. Nebo se krátkodobě vysadila pozemní jednotka k vyčištění oblasti od palných zbraní a munice, ale poslední dobou už málokdy. Mocipáni divočin, tedy otrokáři, gangsteři, samozvaní diktátoři, náboženští fanatici a další grázlové, si konečně uvědomili, že pokaždé dostanou napraskáno, a snažili se nedávat záminky k trestným výpravám.

Hlad je nejlepší kuchař, pomyslela na dávné úsloví. Paradoxně se pozemské inzóny mezi sebou dohodly a spolupracovaly v rámci celé Země. Pravý zázrak moderní zaostalé doby!

„Jsme tady otroci vojenské diktatury inzón a musíme se přiměřeně bouřit, abychom si zlepšili postavení,“ zopakovala myšlenku, kterou jí kdysi vysvětloval jakýsi rovnostář poté, co ho tak vyčerpala při společné noci tak, že zpocený ležel na zádech a zmohl se už jen na povídání.

Niet se tutově jen maskuje za Špitálního bratra a patří k vlivnému řádu Mlčenlivých.

A jak toho využije Jasanka? položila sama sobě otázku v duchu. *Lapí ho na háček jako jiné.*

Niet si vzpomněl na spaní vedle nahé ženy, až když ho vzbudilo cinknutí kotlíku. Jasanka už ohřívala k snídani zbytek od večere. Zůstala bosá a na holé tělo si natáhla mistrův hábit, aby ho u ohně dosušila. V šeru vypadala mnohem víc žensky než včera. Plameny jí zbarvily tváře do červena a odlesky vyzdobily její temné vlasy.

Niet ji pozoroval zpod vyhrátých kožešin. Všimla si jeho zájmu, svlékla si hábit, pod nímž měla jen sama sebe, a lehla si k němu.

„Nemusíš,“ nadhodil udiveně.

„Když chci, jsem dost dobrá. Ukážu ti, jak moc,“ ujišťovala ho. „A pokud mne vezmeš k vám na zimu, budeš mě mít pravidelně.“

Mazlivě si hrála s jeho mužstvem a brzy dosáhla i pevného výsledku.

„Už skvělé. Trošku mě ale rozjed,“ vybídla ho.

Vzala jeho ruku a přitiskla si ji ke klínu.

„Co to tropíš?“ zavrtila užasle hlavou. „Jsem tvá první?“

„Ne, ale...“ znejistěl.

„Samé nešiky,“ ušklíbla se. „Takhle musíš!“ Chytila ho za ukazováček a vedla ho. „Pomaleji, kruž tady, jo, kolem perličky. Občas na ni, pak zas okolo. Netlač tak moc! Jemněji,“ zaučovala ho. „Skvělé, ještě chvíli,“ nechala jeho ruku v klíně samotnou a věnovala se jeho citlivé části.

Vnímal, jak se jeho prst noří do její stále větší vzrušující vlhkosti. Současně si užíval její hlazení, které ho rozpalovalo. Takhle dobrou kuchařku v Urukomeji opravdu neměli!

„Už je to ono!“ pochválila ho.

Sedla si na něj obkročmo a spojila se s ním. Vůbec se nehýbala, a přesto jeho mužství masírovaly stahy její pochvy v dlouhých horkých vlnách.

„Jak to děláš!“ užasl a vydal táhlý vzdech.

„Nevím. Umím to od přírody,“ rozesmála se. V ničem další totiž nevynikala.

Předklonila se až k jeho ústům a začala je líbat svými žádostivými rty. Přitiskl ji k sobě a přísál se k nim. Držel v náručí nikoli hubenou, nehezkou holku, ale vášnivou, nenasytnou dračici, která sténala a svíjela se pod jeho doteky. Měnila se v oheň, ve spalující žár, ve smyslu zbavenou divošku. Zarývala mu nehty do zad a třásla se vzrušením. I jeho tělo se rozpalovalo a proplétalo s jejím. V dutině pod kameny se násobily jejich výkřiky až k extázi. Jedna však nestačila na utišení požáru a plynule z ní pokračovaly k další.

Teprve po třetím vzplanutí ho nechala odpočinout. Lapal po dechu a zdálo se mu, že spotřebovali snad všechn kyslík na celém světě.

Usnul. Určitě chvíli spal. Když znovu otevřel oči, už svítalo.

V mizející tmě uviděl pohyb. Obrisy vztyčeného hada s tělem o tloušťce koňského krku, výhruzně syčícího a chystajícího se uštknout!

„Pořádný oheň! Vlezl sem obrovský had!“ vyskočil z lůžka s mečem v ruce.

Přiložil na oheň dříví. Plameny rozzářily skalní prostor. V jejich mihotavém světle pátral po vetřelci.

„Největší hádě, co v horách leze, je píď dlouhej měďák. Není jedovatej,“ pokrčila Jasanka rameny. „Spíš hra stínů...“

„Byl vyšší než já... vztyčený...“ blekotal Niet a zmateně bodal mečem do temných koutů kolem.

„Možná duch tvého mistra,“ prohodila žertem, ale i napůl vážně.

„Nasytil se naší vášní a získal sílu,“ zahalekala. „Třeba píchne i nám. Jako ve zkazce o Přízraku lesa...“ nedořekla, když postřehla, že její poslední mužský úlovek se zatvářil pochybovačně.

„Vyhnal tě aspoň z pelechu na snídani.“ Zaťukala lžící na kotlík s ohřátým jídlem.

Niet vzdychl a pokáral v duchu své oči. Někdy neviděly, co by se hodi- lo, jindy mu zas předhazovaly halucinace. Vrávoravě vstal. Jeho průvod- kyně měla vše připraveno. Mohl se jen obléci a zaplnit žaludek.

„Těžká,“ namítla, když se chápal sekery. „I meč váží až moc. Večer ho ani neunesíš.“

Poslechl ji. Nechal dřevorubeckou zátěž v kamenném úkrytu. Sedlové brašny také. Na dně svého tlumoku ukryl krabičky označené BH a vysílač- ku.

Udělal dobře, že si odlehčil. Když vyšli, opět vyrazila ostrou chůzí ho- ralky, sotva s ní držel tempo. Po ranním dovádění mu zvláčněly nohy a chvíli se rozcházel. Naštěstí již polevilo vedro a silný vítr odháněl hmyz.

Vedla ho, jako kdyby opravdu v celém okolí řádily nebezpečné bandy. Vybírala postranní cestičky, někdy i jen úzké pěšinky vyšlapané zvěří, kte- ré se klikatily po planině. Jindy šplhali po úbočí kopců a zase scházeli do-

lů. Po kamenech přeskákali několik bystřin. Občas museli jít kousek cesty přímo po hřebeni, což bylo krajně nepříjemné kvůli studenému severáku.

V pozdním odpolední se jim otevřel pohled na široké údolí uzavřené řadou kopců. Na jednom stála vysoká věž.

„Vztyčenej had!“ ukázala na ni Jasanka. „Osada Libcher leží pod ním, ale není odtud ještě vidět.“

„Bylas někdy nahoře?“ díval se Niet na starodávnou věž, z jejíhož vrcholku se prý hlásaly novinky a předávaly pokyny poddaným, jak si mají sdělení vykládat. Dnes ji obsadilo řízení dronů.

„Na věž se dovoluje čumět leda z dálky,“ pohodila hlavou.

Vedla ho dál. Opatrně vybírala cestu pokud možno krytou křovinami a mířila k lesu rostoucímu na úbočí údolí. Když přebíhali přes jedno holé místo na planině, zaslechli dupot koní.

„Gerimové, máme kliku!“ zakřičela Jasanka vesele a mávala jezdcům v dálce.

„Co to děláš?!“ zděsil se Niet.

„Potřebuješ známosti,“ zazubila se.

Dva ze spolku Gerimů zareagovali a rozjeli se přímo k nim. Jeden z nich držel luk, druhý oštěp a vzadu na koni vezl uloveného srnce.

„*Gadia henda!*“ zařval lučištník, což v gerimštině znamenalo „pěkný lov“, a pozvedl ruku.

„*Gadia tag!*“ odpověděl Niet obratem, který si pamatoval z dob, kdy se sám toužil stát jejich členem. Obdivoval tehdy jejich historii.

Povstali ze spolku jezdců a šermířů, který si dodával vážnost odkazy na potomky starých Germánů. Postupně si sestavili vlastní umělou řeč ze směsice vyšší a nižší germánštiny, tedy jazyků, jimiž se mluvilo za dob Římské říše. Zdání své výjimečnosti obohatili plejádou dávných bohů, zvyků a efektních obřadů podle rekonstrukcí zaniklých obyčejů. V dalších generacích se z výchozí legrace stávala postupně svatosvatá pravda.

Získali si i politickou podporu díky přijímání významných jedinců, či aspoň jejich zvaním na své *hepeninky*. V inzónách se žilo velmi bezpečně, ale pod knutou otravných zákazů. Mimo ně se mohlo skoro vše zakázané, a tak každý rok řádili v okolí jiné z dvanácti inzón zdejší unie.

V Urokomeji je nenáviděli. Niet se do ní dostal před jedenácti lety, rok po předchozím gerimském *hepeninku* ve zdejší krajině. Jen slyšel, co vše tady natropili, a viděl pusté lesy, v nichž vybili lovnou zvěř, neboť k jejímu hledání využívali drony s infraviděním. Roky se její stavy zotavovaly z jejich zábavičky.

Oba Gerimové se ihned rozzářili, že mohou mluvit svým vznešeným jazykem. Niet však hodně jeho obrátů už zapomněl, a tak se vzápětí dostal do úzkých. Uslyšel delší větu, v níž rozeznal jen slova „fauwa“, žena, a „iton“, půjčení.

„On si tě chce snad vypůjčit,“ otočil se nejistě k Jasance.

„Jde to skvěle. Vidiš, jak nám duch píchnul!“ zaradovala se. „Zapamatuj si jména,“ vybídla ho. „Můžeš se na ně odkázat při potížích.“ Otočila se na jezdce a ukázala na sebe prstem: „Jasanka.“

„*Giurdiun fram Ruan*,“ odvětil muž se srdcem za sedlem.

„*Hendwart fram Sasson*,“ představil se druhý.

„Zkusím z nich dostat něco na sebe.“ Začala ukazovat, že její roucho není pěkné, zatímco Niet se to snažil vysvětlit slovy. Gerimové pochopili a radostně odsouhlasili zvednutím rukou.

V inzónách posedlých sterilitou vztahů se před třiceti roky zavedla dokonce nutnost ověřeného vzájemného souhlasu, pokud se chtěli druhého dotknout, například pohládit ženskou po ruce. A některé zvrhlosti se tam nesměly ani po oboustranném schválení, třeba hluboké polibky a orální sex coby nebezpečná mikrobiologická ohrožení. Vše zvrácené, z pohledu inzón, se mimo ně pokládalo za vhodné uctění Trojjediné.

„*Hendig fram Giurdiun*,“ sundal muž srdce a rukou mávl směrem k cestě do údolí. Dodal, že úlovek se má odevzdat v ležení, a pak chtěl

vysadit ženu. Když Niet vyzvedl Jasanku do výše, Gerim ji chytil a posadil za sebe na koně.

„Přeji štěstí, Niete!“ zavolala Jasanka. „Pokud se ztratíme, tak každé večer na místě našeho setkání. Najdeš?“

„Jo. A tobě štěstí hned za dva,“ pokynul jí s obavami, ale snad věděla, co tropí.

Hodil si srnce na tlumok a vydal se naznačeným směrem. Za chůze se díval za Gerimy, kteří pomalu jeli po planině kamsi k lesu.

Zamrazilo ho v zádech z podivné shody okolností a přemýšlel o hadovi a Zpěvu mlčení. „*Umíráme a žijeme dál.*“ Slova verše měla možná odlišný význam, než se domníval. Vždyť hádě symbolizovalo zrození, protože se klubalo z vejce, symbolu života Trojjediné bohyně. A mnohokrát slyšel povídačky, že zemřelí zůstávají nějakou dobu mezi živými a myslí na své nedokončené úkoly. Možná Nietovy oči viděly věštbu. Směrník k cíli. Nebo varování? Jen Trojjediná ví.

Na začátku kopce spatřil pěťici Gerimů na koních.

„*Hendig fram Giurdiun,*“ zahalekal na ně.

Něco mu odpověděli, ale nerozuměl jim, a tak jen pokýval hlavou. Po chvíli již sestupoval stezkou zaříznutou do boku strmého svahu, na níž se sotva vyhnuli dva jízdní, občas ho někdo minul nebo předjel, ale věta, kterou opakoval, kdykoli vycítil něčí pozornost, pokaždé zabrala a nikdo ho nezastavoval.

Gerimové si postavili stany v širokém údolí, jímž vedla kupecká cesta k přístavům u Studeného moře. V Libcheru obsadili jen několik větších domů a opevněnou tvrz, v níž sídlila zdejší radnice. Bavili se drancováním okolních bohatých usedlostí a přiváželi sem kořist, aby si ji rozdělili během Slavnosti Měsíční krve, jejich rituálního zakončení vítězného tažení.

Dělení bude jen symbolické, mnoho z toho, co naloupí, ve skutečnosti nepotřebovali. Brali lup jako úchvatný zážitek svého *hepeninku*. Většinu

věcí nechají na hromadě, stejně jako během minulého nájezdu. Místní lůza se sem již stahovala, aby si pak vše rozebrala.

Do tvrze Gerimové nikoho nepouštěli, ale před ní se rozprostíralo bzující tržiště. Niet jen zíral, jak se horečně prodávají potraviny a nabízejí služby, vše placené nakradenými věcmi. Nájezdníci nemuseli ani spížovat. Nahrnuli se sem obchodníci a přivázeli vše potřebné.

Niet hned narazil i na první problémy. Všimla si ho pětice výrostků v honosných rouchách, která vůbec neladila s jejich špinavýma rukama a čmouhami na tvářích.

„NAŠE SRNA!“ zaječel největší z nich. „Naval, zloději! Hnáty ti přerazíme!“ Vycenil zkažené zuby. Další z tlupy praštil Nieta pěstí do ramene a jeho kolega se sápal po úlovku.

„*HULIS SCITAN!*“ zaklel Niet gerimsky. Prý to znamenalo doslova „svaté lejno“ a tenhle obrat používali Gerimové ve smyslu „do prčic“.

„*HENDIG FRAM GIURDIUN!*“ zahulákal nejsilněji, jak mohl.

Zarazil je, ustoupili. Křik přilákal pozornost blízkého Gerima, který cosi dohadoval opodál. Všiml si roztržky a přidal další kletby. Když se tlupa vytratila, ukázal na vstup do tvrze. Před průchodem do nitra ohrazení se skládala ulovená zvěř.

Niet odevzdal srnce, opět zopakoval větu a vyslechl si něco jako pochvalu. Když naznačil, že se chce napít, hodili mu do bláta pár mincí a poslali ho ke kamenné usedlosti hostince, ležící tak pět set kroků na sever od tvrze, nedaleko brodu. Výborně! Přesně tam potřeboval.

S uctivými úklonami sebral almužnu. V inzónách se vše kupovalo na identity, mince se v nich nepoužívaly. Vyráběly se jen pro kmány. Razily se z bílé slitiny v hodnotách od čtvrtmince až po tisminci, tedy tisíc mincí. Niet dostal samozřejmě jen pět čtvrtmincí.

Zamířil ke krčmě. Viděl u ní dlouhý vantrok mlýnského kola a hromady naštipaných polen. Rozeznal i dvojici měděných kotlů, v nichž se vařilo

pivo, ale jen pro místní. Gerimové jím opovrhovali jako nechutnou břechkou.

Připravovali si svou vyhlášenou medovinu. Přivezli si na ni dva povozy, na každém obří dubovou kád' vyrobenou starověkými technologiemi. Plnili je medem, získaným těž „dobově“, a to nakradením po okolí. Jejich velitelé ho ředili horkou vodou. Až nabude správné konzistence, přisypou do ní své supertajné upravené kvasnice a přísady, zdokonalované během desítek let genetických experimentů.

Za pět dnů vše zkvasí na opojný nektar, opěvovaný každým, kdo měl štěstí, že si ho směl líznout. Výsledek bude překvapení všem, dokonce i jeho tvůrcům. Dávný rituál totiž přísně zakazoval, aby kdokoli ochutnával medovinu po nasypání kvasnic. Poprvé se smělo až při Slavnosti krve. Proces jejího kvašení se tak plně nechával v rukou bohů, což zvyšovalo tajuplnost nápoje.

Mezitím zajatí pacholci pečlivě vyvažovali nakradené džbány, butylky, láhve a demižony, kam se bude hotový mok stáčet, aby se příkladně zachoval kolorit. Jen kádě se tradičně dovážely, vše ostatní se shánělo na místě. *Hepenink* se nekazil termohrnky či várnice, které neexistovaly v době Markomanských válek, letošního tématu. Jejich bitvy nešly rekonstruovat v původních lokalitách, všechna se dnes nacházela na území Dunajské inzóny, a tak se sehrají tady.

Niet neznal poznávací znamení a nevěděl, komu má předat zásilku, a tak zkusil hru na hlupáka. Vypτάval se na pana Agena, prý našel jeho meč a jde si pro odměnu. Poslali ho na jednu stranu, pak na druhou, zas k jinému hloučku, až se nakonec dostal před starého muže v černé suknici, který pajdavě chodil o berli, poslouchal nadávky Gerimů a podle nich pokorně proháněl své pacholky.

„Dáte odměnu, pane?“ brebentil Niet. „Našel jsem,“ podával mu meč. „Mlčel tam ve vodě, když já ruky meji,“ použil spojení, jakým sluhové občas říkali Urukomeji.

„NEŘÁDE!“ Rána berlí vyrazila meč z Nietovy ruky. „Strč si tuhle pouťovou hračku do prdele! Chmel, kde je chmel!“

„Úpadek, zkáza. Kňuč o milost,“ sykl Agen polohlasně.

„Slitování, pane, jsem jen sluha, nic víc jsem nenašel!“ bědoval Niet poslušně.

„Mistr zabit ze zálohy. Nevěděl jsem komu. Od vysílačky nemám kód,“ šeptal omluvy.

„A jsi nemožný, přede všemi Gerimy sem vlezeš!“ prskl vztekle.

„Co lelkujete, nemáte co dělat?!“ rozkřičel se na tři pacholky, kteří mu vyrazili na pomoc. „Vypadám snad na chcípáka, co už nezvládne ani vyžle?!“ zahnal je nazpátek. „Vše vysyp tam u toho šutru!“ nařídil Nietovi a ukázal na balvan trčící napůl ze země.

Niet poslušně došel k místu vzdálenému několik kroků, sundal tlumok a vyklepal celý jeho obsah. Agen prohrábl berlí věci, nenápadně odstrčil dvě krabičky s písmeny BH a vysílačku tak, aby spadly do dutiny pod kamenem.

„TO NENÍ MOJE! Tady máš odměnu, tady!“ citelně švihl Nieta přes záda.

„Zasloužil bys zabít, ale moc pozornosti,“ zašeptal jeho trýznitel.

„Seber si svý zbytečný krámy a zmiz! Až přineseš chmel, pak odměna!“ hulákal.

„Čeká tě týden hladovky v mrazu u lomu nahoře, nemehlo,“ dodal šepetem. „Půjdeš pořád proti proudu potoka na tamtu cestu v dálce.“

„LENGEN NOUGHT, DRIGIL TAVERNERE!“ zaječel velitel Gerimů výstrahu, že se krčmářský otrok nemá flákat, a zdůraznil ji výhruzným prásknutím biče.

„Nenávidím ty nafoukance!“ zabědoval Agen, ale svůj vztek si vylil na Nietovi.

Znovu ho přetáhl berlou přes záda. „TÁHNI, ZMETKU!“

Mávl trestným nástrojem ke druhé straně údolí, k bočnímu přítoku říčky. Potlučený posel rychle naházela zbylé věci do tlumoku. Sebral meč a utíkal naznačeným směrem pronásledovaný nadávkami slábnoucími jen vzdáleností.

Proklínal svůj osud. Gerimové ho odměnili, vlastní lidé ho zmlátili a hrozili mu smrtí.

Po deseti koňských délkách se otočil. Chtěl si odplivnout směrem ke krčmě, ale nemusel. Zahlédl, jak Agen zrovna schytává rány bičem od velitele Gerimů. Nijak silné, spíš symbolické na připomenutí, že nyní musí prohánět své pacholky, aby důkladně myli.

Aspoň nějaká spravedlnost, zazubil se Niet spokojeně a pokračoval v chůzi do vyhnanství.

Těsně před setměním se dostal k menšímu přítoku a šplhal jím do kopce po svahu pokrytém lišejníky a stále chudšími trsy trávy. Úzkou dolinou protékala voda již celá tisíciletí a vymlela terénní vlny, v nichž se střídala mírná stoupání se strmými, takže dno připomínalo obří schody. Nekonečný výstup. Pořád se zdálo, že kopec již končí, ale za dalším vrcholem následoval jen pohled na jeho ještě vyšší část.

Až za pátým stoupáním se Niet dočkal mělkého jezera, u něhož přetrpí trestný půst. A zimu. V silném vichru nemohl ani pořádně stát.

Přístřešek! Potřeboval úkryt. Stáhl se mezi dva kameny, navršil sotva ubohou zídku proti větru, pak se již setmělo tak, že neviděl ani na své ruce. Zmrzlý se přikrčil a snažil se neusnout, aby neprochladl ve spánku. Proklepal zimou celou noc, za rozbřesku sotva stál a bolely ho skoro všechny svaly namožené nočním výstupem a cítil jelita po výprasku. Z hladu se mu dělaly mžítka před očima.

Když vyšlo slunce, nahříval se ve stylu hadů, než se znovu mohl hýbat. První den začal. Udělal počáteční vryp do kamene a dobu tepla strávil zlepšováním úkrytu. Vyrobit si udici z věcí v tlumoku a večer ulovil i malou rybku. Snědl ji syrovou.

Skoro stejný program se opakoval další dny samoty, dělené na doby tepla, kdy se dalo spát, a na mrazivé noci s otevřenýma očima. Neodvážil se však odejít. Za neposlušnost se udílely přísné tresty. Postupně si postavil teplejší obydlí a zlepšil se v chytání ryb. Dokonce našel i několik suchých kusů keřů naplavených bouřkami ze svahů. Na celonoční topení by nevystačily, ale mohl si aspoň upéct maso.

Osmého dne ráno, po skončení uloženého trestu, zahájil sestup dolů. Uplynuly už dva dny od Slavnosti krve, kterou se uzavíral *hepenink*, takže Gerimové by se měli vracet do svých inzón.

Brzy hodně znejistěl. Něco se stalo. Zdátky rozeznal, že tvrz se proměnila ve spáleniště. I místo krčmy čněly jen ohořelé zdi. Podobně vypadalo i mnoho domů v městečku.

„Rekonstrukci Markomanských válek vzali důkladně!“ odplivl si.

Krajinu tísnilo podivné ticho narušované jen krákáním krkavců. Když se ještě víc přiblížil, ucítil puch nesený větrem. Protivně sladký a tak silný, že se mu oči zalily slzami. Opuštěnou tvrz obcházel raději z bezpečné dálky.

Vtom postřehl pohyb. Riskl to a přišel trochu blíž. Po planině se plazil svalnatý Gerim, celý rudý v obličejí i na rukách. Oči mu již neslyzely a na tváři mu natékaly první boláky. Určitě měl mor v posledním stadiu a dorazil s ním na kraj propasti, v níž se nachází Požíračův chřtán. Vypadalo to, že si někde zlomil obě nohy a snaží se doplazit k říčce, aby se napil. Spletl si však směr a vzdaloval se od ní.

Niet potřeboval informace, a tak našel ztracenou přilbu, vzal ji opatrně do trsu trávy a přinesl mu vodu. Většinu tekutiny nemocný vylil, tak mu došel pro další a pak ještě pro jednu na omytí tváře.

Posléze se Gerim zmátožil tak, aby dokázal mluvit. Šlo to pomalu. Niet si už z gerimštiny mnoho nepamatoval. Vždyť se ji učil v inzóně sotva půl roku, když usiloval o přijetí mezi ně. Pochytil sotva „werra“, což znamenalo bitvu.

Nakonec Gerim vyměkl a otázal se: „*Ingliš?*“

Zaradoval se, když uviděl Nietovo přikývnutí.

„*Mí wont fól in betle es worier,*“ vysoukal ze svého bolavého hrdla.
„*Vely kérsd. Rifrafs nou help. Stol when red slů.*“

Smísl však dvě verze *ingliš*. V té moderní se všechna slova psala tak, jak se vyslovovala, a měla i pravidelné tvary. Niet naštěstí uměl i pradávnou kódovanou *ingliš*. Pochopil, že umírající touží padnout v boji, a ne na mor. Považoval údolí za prokleté. A místní lůza jim nepomohla, když je postihl rudý mor, ale vyloupila jejich tábor.

Niet v okolí vypátral ztracený meč. Gerim si ho vzal a využil jako hůl. Dobelhal se k vyššímu balvanu, posadil se na něj a pozvedl zbraň. Sotva si párkrát vyměnili seky, jeho soupeř poznal, že má proti sobě skvěle vycvičeného šermíře. Kdyby se s ním střetl v plné síle, asi by se nestihl ani připravit na cestu k předkům, ač sám často trénoval. Umírající ho však nechtěl zabít a úmyslně se kryl mizerně. S radostí ve tváři se sesul z kamene s proseknutým bokem.

„*Rinung fram Fiberh fram Nordic inzone,*“ položil si napuchlou dlaň na prsa a tázavě pohlédl na svého přemohitele. Ve větě zdůraznil, že pochází z Nordické inzóny.

„*Niet fram Urukomej giboran hiar inzone,*“ představil se jeho poslední duelant také v gerimštině a vznešeným jménem. Popravdě ho ujistil, že se narodil ve zdejší inzóně.

Na tváři umírajícího se rozhostil blažený výraz, že padl důstojnou rukou. Setrval na ní, i když mu Niet probodával srdce. Pak stál nad mrtvým a přemýšlel, zda ho pohřbít, ale nebylo čím. Položil mu tedy na tělo meč, s nímž soupeř šermoval, aby to roztržení sluhové Požírače nepopletli a odnesli ho mezi pravé válečníky.

Svou vlastní zbraň pečlivě omyl. Potřel ji také trochou lihoviny, s níž si vykloktal i hrdlo, otřel si ruce a tváře. Připil ještě poraženému. V lahvičce však nechal poslední doušek. Zašpuntoval ji a položil ke Gerimově hlavě,

aby Rinung fram Fiberh měl čím uplatit převozníka a dostal se dřív na řadu.

Zavěsil si meč na záda. Když s ním opouštěl údolí mrtvých a stoupal po cestě, po níž nedávno scházel se zabitým srdcem, bojoval s chmurnými myšlenkami. Prokletí rudého moru se zahánělo vykuřováním, výživným jídlem a nechutnými lektvary.

Věděl, že existují i biologické zbraně, koncentrace nemocí. Dokázali je však vyrobit jen specialisté v inzónách, kteří pečlivě hlídali, aby se k nim nedostal nikdo jiný. Pokud by se něco proneslo ven, dalo by se tím zamořit pití. Stačilo by do něho vpašovat trošku chorobných zárodků a ty by se pak samy namnožily.

První příznaky moru se však ukázaly až s odstupem osmi dnů a bývaly poměrně mírné, až později zesílily. V údolí se rudý zachoval odlišně. Zaútočil brzy a zabíjel rychle.

Proč?! přemýšlel Niet. Usoudil, že bude lepší tohle nevědět. I samotný Zpěv mlčení ho děsil. Měl nepříjemný dojem, že rozumí skoro všem veršům:

*Díky Tobě, Trojjediná
Odhazujeme svou slabost a strach
Umíráme a žijeme dál pro své poslání
Za Tvůj svět půjčujeme duše
Nesouce zodpovědnost za činy
Vykonané i nevykonané námi i jinými
Nutné jako tísnivé mlčení
Naše zkáza*

Jen význam posledních slov „Naše zkáza“ ještě plně nechápal, ale bál se, že jednou nastane okamžik, kdy porozumí i jim, aniž by o to stál.